

SURT CADA TRES SETMANES

SUBSCRIPCIÓ	
Població.	5'00 ptes. l'any
Fora	6'00 " "

Dels articles en són responsables llurs autors. - No es retornen els originals. - Anuncis, esqueles i remesos a preus convencionals - - - -

Al córrer de tres setmanes

GREUS esdeveniments han sotraquejat la consciència del poble d'ençà que aparegué el darrer número del nostre periòdic. Tot just al carrer la nostra edició, quan es començaren a concretar els fets de Madrid i Sevilla. Però la consciència republicana, com un sol home, s'ha aixecat, i la República ha trontollat per a fer més pregon el seu fonament en l'ànima del poble que la portà.

Què volia fer-se? No ho sabríem pas dir. L'intent de la revolta avortada costaria d'indagar, precisament perquè ha fracassat. Davant el fracàs tots els inculpats procuraran de sacudir-se responsabilitats, i amb més interès en quant signifiquin major culpabilitat.

Sanjurjo ha manifestat una cosa: ha dit que un dels principals mòbils que l'induíen a enderrocar el govern de la República era el sentiment de la separació autonòmica de Catalunya. Això serà o no serà veritat, però reflecteix ben bé un estat d'ànim que no hi ha perquè creure totalment esvaït a les terres castellanes. Si és un subterfugi de Sanjurjo, o no, tant-se-val. Es el fet: una realitat declarada davant els tribunals.

Catalunya, però, segueix com sempre. Amb totes les vexacions possibles, seria sempre Catalunya. Sortosament, però, a Madrid hi ha homes comprensius. I, paral·lelament a l'ultratge a Catalunya, hi ha fruitat l'acceleració d'una esperança que és la via de la realitat nacional.

Quan la Cambra semblava que s'havia de distreure, és quan major empenta ha donat al problema català, cercant i concedint-li una solució que, certament, no pot satisfer, però que és un bon pas per a situar-nos a exigir, quan oportú sigui, la llibertat que ens pertoca.

Hem vist, en pocs dies, aprovats una munió d'extrems de l'Estatut, que, en el seu curs ordinari dels primers temps de la discussió havien hagut de menester una pila de setmanes. I això és força significatiu.

També és significatiu que, malgrat tot, a Catalunya no hagi tingut ressò la passada revolta. Això no sabem com s'ho deuen explicar certs elements anticatalans de Madrid. Precisament quan la revolta ha esclatat, el poble català ha fet un bloc de defensa al Règim.

Catalunya és fermament republicana, i, ultra això, fortament agraïda. Per republicanisme i per agraïment és que ara ha ajudat eficaçment a mantenir el prestigi republicà d'Espanya. Però no d'aquella Espanya que li ha negat obstinadament un bri de les seves llibertats, sinó d'aquella República espanyola que, regatejant, sí, però que així i tot va concedint-li alguna cosa d'allò que davant del dret i de la justícia li pertoca.

L'estètica urbanística selvatana

NO és l'esperit de fueiteig ço que pogués empenyèr-nos a dir quelcom, ara. (Prou que hom en constata de fustigació, sistemàtica o no—ça i enllà, per La Selva i enfora—amb *ironies* més o menys punyents, (o bé amb simples *xaranades*;) tot plegat, de vegades, quatre insubstantialitats).

* *

Estètica urbanística. — No creguéssiu demanar pas poqueta cosa. Si hi hagués un bon selvatà posseït d'un altíssim esperit social, d'una finor exquisida—en l'ordre ètico-intel·lectual—(¿voleu dir que actualment no n'hi ha cap?...) podria emprendre la «croada cívica» de maldar per a un general repoliment dels selvatans que no s'oposessin, *sistemàticament*, a tota llei de bons avenços, fet que prou cal. (No deixem de *veure*—sinó *comprendre*—l'*esperit obstruccionista* de mant selvatà enderlat o entocudit). Car faria molt de goig veure el frescar de les aixades ben agermanat amb l'aprofitament de les hores de lleure per a enfondir en l'abelliment que porta a l'esperit el conreu del coneixement de les «idees estètiques». (Es tasca elevada, potser un xic feixuga; però que refà i engoja a l'ensems).

Malauradament el refractarisme a ço que fa esguardar enlaire, que *desferreja* l'home, ha pres massa, diguem-ne, *carta de naturalesa* entre l'element agrícola de certes latituds, per creure, equivocadament, incompatible el treball manual intens, (productiu en l'únic *sentit material* que omple les butxaques,) amb l'afinament, paciencios i constant, de l'intel·lecte, en ço que fa a l'adquisició d'alts coneixements en l'estament paguerol—així com en d'altres una mica «bufats»—amb la qual *elevació* d'esperit, *afinament* en el «bon gust» pervingut per un sà raonament, el vertader culte al lògic anàlisi, llavors si que l'estament social agrícola fóra admirable—que avui, en aquest aspecte ho és, encara, massa poc—i aniria sortint de la sopor atroffiant, congriadora de l'immediat barroerisme que massa aviat s'infiltra fins a l'ànima dels qui tot ho fonamenten en l'acoblament de les materialitats, epilogades en els *bitllets de banc*, on només saben emmirallar-se i embru-

lir-s'hi estultament i ridfcola, àdhuc davant d'altri. (1)

* *

Ara, però, algun desaprensiu, maliciós o inconscient—que de tot hi ha pels recons de La Selva—dirà amb sornegueria; «...i bé; què té a veure això que ací és dit amb la *bellesa*, amb l'*estètica* urbanístico selvatana?».

Com!—direm—creieu que no hi cap relació entre l'*ètica* i l'*estètica* que us fan concebre, capir, estimar, de primer les belles coses per a després plasticitzar-les, en les quals realitzacions us hi abelliu?

Un recte i profund *sentit moral* és el primer conreu que cal fer per a tot noble capteniment. Ço que us provarà, tot d'una, que l'home no és un ésser fet per a rebolcar-se en el fanigueig d'un materialisme que, de mica en mica, atrofia no solament la sensibilitat digna de l'ésser humà, sinó, sobretot, emboira el cognoscitiu i tota altra facultat de l'«ens rationabilis». (2)

* *

Una educació fonamentada i ferma en els «principis morals», necessàriament us menarà cap al descobriment i, per tant, a l'amor i apreua-ment de la «bellesa estètica»—valgui ací el pleonasme—car haureu capít, sinó d'antuvi, almenys gradualment i oportuna, la diferència que hi va de la grolleria, que embruteix i rebaixa, a la polidesa de l'esperit, així com de tota altra bona actuació, interna o externa, que us honora i espera en vers el bé; que us fa escandir i justipreuar ço que n'és digne, i fins a escorcollar els secrets—dins el possible humà—que us emmenen al més alt coneixement de la «Bellesa Absoluta», malgrat que les possibilitats limitades de l'home no puguin heurè'n el perfecte i cabal assoliment en aquest món de vida temporera. (Aquesta *limitació* humana explica el perquè l'home *inventa* coses i més coses).

* *

I malgrat la impotència de la *limitació* intel·lectivo-humana, veureu que—talment com un guspireig sempre viu, lluminós i actiu que va repetint-se palesament i misteriosa, com els estels que es fonen en les immensitats

espaials—l'ésser humà, que corbatega perquè pensa, analitza, «destria», opta, és per a una o altra cosa que sent inclinació, predilecció que satisfaci; en la qual i per la qual cosa sembla voler-s'hi compenetrar. I d'ací en treureu la conseqüència del perquè hom sent com a una *necessitat moral*—de primer—d'amostrar les suara dites predileccions, afeccions racionalment ennoblidores de tot l'ésser humà.

Per elles—la causa de les quals radica en les facultats anímiques—és dignificada i elevada, àdhuc, la *matèria humana*, azoica i insensible per *si mateixa*, (malgrat les teories—avui ja desacreditades per la crítica científica—del groller *materialisme*).

Per elles l'ésser humà en el *sensitiu*, (en el mateix *sensorial*, si voleu fer més honors a la psicologia no desviada), es sent participant, proporcionalment, de la «fructió estètica»; funció que l'*esperit*—com a substància major i rectora del compost humà—s'encarrega de transmetre a tot l'organisme. Així, doncs, harmoniosament l'ésser humà, lògicament i coordinada, s'eleva amb la seva irresistible aspiració envers l'Ésser Absolut, Déu, única «causa eficient»; per a posseir-lo i amb Ell, la «fructió estètica» plena, absoluta.

* *

Recapitulant ara, observem, si us plau, la natural i explicable gaubança que sent una velleta qualsevol dels nostres carrers quan contempla un senzill i *ben fer* sargit en un vestit seu, (encara que fos d'un teixit vast i passat de moda). Es el goig d'una obra ben feta. El seu intel·lectiu capteix la beutat que, diríem, el cognoscitiu li posa a l'abast dels sentits mateixos. Sembla que l'agulla, encara no espuntada, vulgui fer companyonatge més i més amb les mans prou arrugades per a donar una bella sensació més a l'ésser humil que es gaudeix en el seu ben fet treball primari; gaudí tan lloable com ho pugui ésser el d'una delicada *labor* de la més pulcra brodadora en seda i or fi.

Aprenquí, doncs, tothom a tenir cura de com pot contribuir a l'estètica que cal conrear a la Vila quan faci adobs a les façanes, etc. per tal de no incórrer en ridfcols *adefesis*, prou blasmables, i sovint repetits a La Selva.

El Consell municipal de la Vila,

ara com ara, es capté amb dignitat en les obres públiques. Endavant, i a millorar sempre.

A. CATÀ I SIMÓ.

(1) Car sentíreu dir bajanament: "tot el que no són *duros* són *romansos*". (Això és la última expressió de la degradació humana. I pensar que hi ha tanta gent així!)

(2) L'home (i la dona) ésser racional, responsable, optatiu, no és com els quadrúpedes de l'establada, els quals si els poseu al seu davant un quadre de Rafael de Goya o de Pere Seraff no els dirà res. Els llurs sentits se'n van a l'apetit sensitiu. Per a ells, un terròs de sucre o un manat d'alfals és tota la raó d'ésser, així com el no rebre garrofades que els cruixi el costellam. L'home, per tant, no és així.

Ràpida

Cantem força

ESTEM en un temps que les avellanes comencen a caure. I tothom de la Selva anirà a plegar-les i n'omplirà dos grapats, que faran una petita almosta, que aniran omplint la senalla, que inflarà a poc el sac, que farà bona carretada, i, a casa, un munt, que serà el pa i la riquesa de la família per tot l'any.

Veiem baixar els plegadors i plegadores d'avellanes. Aquelles gentils noieta de per amunt que venen al Camp de Tarragona a fer diners per a fer-se un vestit el dia de la propra Festa major...

I no ho dubteu: enguany com tots els anys, sentírem per tot el terme, com un esclat d'aquella primavera que és la joventut, les cantades de les colles ajovades dessota els avellaners. I enguany, com cada any, hi cantaran a cor els fadrins i les minyones, i faran un tot filharmònic a compàs del dring sordó de la fruita madura que va omplint el grapat.

Però enguany, com anys hà, sentírem una pestilència de cançons exòtiques, de cançons importades, de cançons oblidades; i notarem més la manca de la nostra cançó, de la cançó catalana, de la cançó popular i de la corranda bella, tota amarada de venerable avior, tota atapeïda de poesia, tota vessant de sentiment de casolania, de perdurabilitat.

Quina llàstima, cantadors i cantadores, que preterim les nostres velles i belles cantades, per deixar la porta oberta i retre culte a tota la mala llei de cantables de couplet,

A nostres col·laboradors

A tots els col·laboradors nostres, tant de la Vila com forans, que ens trameten articles combatent l'actitud innoble que des de "La Veu de Tarragona" han adoptat els Srs. Gustau Visiedo i Agustí Poblet, volem adreçar-los quatre mots i fixar al mateix temps el criteri del nostre periòdic enfront de l'actitud de dits senyors.

El pitjor blasme dels articles que parlant de La Selva publica "La Veu de Tarragona", l'han fet els propis autors Srs. Visiedo i Poblet, al no voler mantenir ço que escriu, palesant ben clarament que s'avergonyeixen de la paternitat de llurs escrits.

Contra aquest argument, res han pogut ni podran els sofismes més o menys hàbils del Sr. Poblet. Si estés convençut de bregar per una causa noble, no se n'avergonyiria i mantindria els seus escrits sense cap reserva. El cas està ja prou aclarit, i cada article que els Srs. Visiedo i Poblet escriuen amb pseudònim a "La Veu", és una nota gens honrosa que apunten al llibre

d'una lletra envilida i d'una tonada tan poc addient al nostre tarannà!

¿Per què no ressuscitem aquell bell cantar de cançons dels nostres avis? ¿Per què no cantem aquelles tonades nostres, amarades de patriotisme, vibrants i perdurables, que ens faran dalejar la nostra Pàtria forta com el sol que ens tornarà bruns?

Cantem fortament. Cantem sense defallença.

Però cantem aquelles cançons que hem après dels nostres avis i que podrem ensenyar als nostres néts, sense fer-nos, ni fer-los enrojolar la cara. Cantem sardanes i corrandes i caramelles i danses ancestrals. I no cantem aquells motius de cabaret que res més reflecteixen que la depressió moral en què podem caure si no som amatents.

Enfront de la feblesa de les tonades insípides, cantem la força de Catalunya, que és manifestada per les seves cançons, mig oblidades, però belles del tot.

EL SET-CIÈNCIES.

de la seva vida pública. Seguir-los-hi la veta, seria a més d'infructuós un joc de mai acabar; i per tant preguem als col·laboradors nostres deixin a banda tot ço que els senyors Visiedo i Poblet escriuen o puguin escriure de manera tan en desacord amb l'honra periodística.

Però si bé cal anar-ho deixant a banda, cal també vigilar moltíssim les tèrboles actuacions d'aquests senyors. Ara, ja no hi ha cap dubte. La principal finalitat que persegueixen, és retornar la política vilatana als temps d'abans de la República: al caciquisme.

Al caciquisme que tots sabem que fou tirania, que fou administració gens honesta dels cabals del Municipi i que fou, recordem-ho tots, aferrissat adversari dels sagrats ideals de Catalunya.

Aquesta, repetim, és la principal finalitat dels mentats articulistes de "La Veu": retornar la Vila a la grapa caciquista; al caciquisme que a més d'estrangular els pobles fou tant aquí com a tot Espanya el puntal que fins a darrera hora feu suport a la monarquia. Al caciquisme que com la monarquia, com la dictadura, no deuen tornar.

Vigileu, doncs, amics nostres, i tot vigilant procureu que les planes del nostre periòdic no siguin joguina de les tèrboles actuacions dels Srs. Gustau Visiedo Giménez i Agustí Poblet Puig.

LA REDACCIÓ.

Diccionari General de la Llengua Catalana

per POMPEU FABRA

Aquest «Diccionari de la Llengua Catalana» de Pompeu Fabra, és la publicació capital que esperàvem tots els Catalans.

Aquest Diccionari constarà de 20 a 25 fascicles que es publicaran quinzenalment. Cada fascicle de tamany 14x20 cm., tindrà unes 100 pàgines de text i podrà adquirir-se únicament per subscripció al preu de 2'50 ptes.

El preu de l'obra, un cop acabada, serà superior al total de la subscripció.

Dirigiu les subscripcions a:

LLIBRERIA NACIONAL I ESTRANGERA. — Raval Santa Anna, 20 Telèfon 419 A. — REUS

Als comerciants, industrials, presidents de les Societats, a l'Ajuntament de la Vila, a tota la Vila en general, volem insinuar:

Que deuríem preocupar-nos de que la Fira que cada any es celebra el dia 28 d'Octubre fos traslladada a un diumenge. Ben sabut és per tothom que la nostra Fira en lloc de reportar benefici a la població ens ocasiona considerables despeses.

L'escaure's en diumenge faria augmentar l'afluència de forasters i s'estalviaria una festa.

Si convé, cal decidir-ho aviat.

REFORMES VILATANES

SETEMBRADES

HEM arribat en aquest mes tan esperat per tots els selvatans que d'una manera directa o indirecta vivim de la terra. Setembre, mes de les matines fresquetes. Temps que les soleiades van colrant les fulles dels nostres avellaners i assaonant el fruit fins fer-lo caure en terra catifant els nostres camps del color rogenc de l'avellana que, un cop plegades, ens donarà per el sosteniment de tot un any.

Durant la matinada els carrers van plens de gent gran i menuda, acoplant-se per sortir al camp a replegar tot ço que fa onze mesos que s'espera. Passada aquesta hora el poble queda tranquil, poca gent resta durant el dia, podrien ser ben comptats, empleats, menestrals, algun vellet i prou; car en aquest mes, hom encara que vulgui no pot estar allitat. Tothom hi va a plegar avellanes, fins aquell tipus de dona trpassera que durant tot l'any es passa el dia amb xerrameques per les portaldes, també el seu home que ja ha aguantat prou batxilleries, avui li ha dit: «Noia, ja comencen a caure les avellanes; és qüestió d'anar-se'n al mas». Potser a ella no li ha agradat gaire la cantada del seu home, però no hi fa res, som al temps i cal arrossegar-se per sota els avellaners.

Hem anat riera amunt, i arreu es sentien cants de veus dringadores, als costers de Campanet s'hi veu un enfilall de gent que ja tenen les senalles plenes d'avellanes i també canten, més amunt s'obira la colla del mas Ripoll, per la fondalada del Gatellà es senten cridories de la gent que treballa, són en plena activitat per la recollida del fruit, d'aquell fruit que més tard a la noia de la casa li valdrà per un vestit per embadalir al seu enamorat en la diada de la festa major, i al galan li donarà els mitjans de fer presents a la promesa.

A l'arribar a «Les tres aigües», i disposar-nos a trencar l'alè dessota la balma d'un frondós avellaner, ens ha cridat l'atenció les discussions d'una colla de plegadores. Ens hi hem apropiat i agafant una lloseta de rocarell hem pogut anotar:

Això és obligació de la Junta d'higiene—deia una veu de dona.

—No, dona, no—replica una veu masculina—això, com tot, és obligació l'Ajuntament.

—Bé, és igual—tornava la veu prima—estaria molt bé preocupar-se de la netedat de la Vila. I a mi em sembla que no costaria pas molt. Mireu, primer caldria fer construir un carret exprés que el podria portar un animaló. Caldria després cercar un home, que prou se'n trobarien. I un cop tot a punt cada dia al matí o migdia, dar un tomb pels carrers de la Vila tocant una trompeta. Les famílies que ho necessiten, i la netedat la necessita tothom, trourien les escombraries al llindar de la porta i l'encarregat aniria omplint el carret i quan calgués anar-lo a buidar. Així es privaria l'amuntegament d'escombraries en les cases, en els pisos. Cada dia es treurien les escombraries que, sobretot a l'estiu, són un focus d'infecció i un viver de mosques i insectes de tota mena. I tot això ben mirat no costaria boi res i fins i tot algun dia resultaria de franc, puix algú podria arrendar-ho o al menys fer-ho per aprofitar-ho per adobs o altres coses.

—Renoí, Antònia, saps que has tingut una bona pensada? D'on dimoni ho has tret això?

—Ves, si sentissis com ho explica el Sr. Joan, cada estiu. Ell diu que a Barcelona aquest és un servei de gran importància.

Es clar, ja ho diu la dita: «La netedat és mitja vida...»

*
**

La plegadora que la fantasia nostra ha forjat i ha fet parlar té potser moltíssima raó.

A l'Ajuntament, a la Junta d'Higiene, a qui sigui volem alçar el nostre prec:

Costaria molt d'organitzar un servei de neteja pública?

Hi ha a guanyar moltíssim per la part d'higiene. Es pot estalviar molta molèstia als vilatans. Es pot evitar definitivament l'espectacle de veure munts d'escombraries i porqueria pels voltants de la Vila. Es poden donar unes pessetes a guanyar a un vilatà, que es podria escollir el més necessitat.

I ben estudiat, com ha dit l'Antònia, no costaria boi res.

PEP.

Nòtules històriques

Trenca-closques

Segurament els lectors del BRUM, fills de La Selva, no hauran vist mai *el petit agregat de la vila, compost de cert grupet de masies, anomenat Baduell*, ni tampoc estaran assabentats de l'existència al terme, de l'*Ermita del Calvari*.

Del primer en dona compte el senyor Emili Morera en el volum segon de la *Geografia general de Catalunya, dirigida per Francesc Carreras Candí*; obra publicada durant la guerra europea; i l'*Ermita del Calvari* la descobreix el *Diccionari Nomenclator de pobles i poblats de Catalunya* publicat l'any darrerament passat, pel Centre Excursionista de Catalunya, Club Alpí Català.

Tal vegada els lectors dubtaran de l'existència actual del petit (i tan petit!) agregat *Baduell* i de l'*Ermita del Calvari*. Això ens fa recordar la següent anècdota que llegírem fa molts anys.

Essent el mariscal Mac Mahon president de la República francesa, i havent ordenat, per esmenar certa relaxació, que els caps i oficials de l'exèrcit no anessin pel carrer sense vestir reglamentàriament, passà pel davant del palau de la presidència, un d'aquests, el qual, veient el mariscal que no portava espasa, el feu pujar a la seva presència. L'oficial entrà primer al cos de guàrdia i demanà una espasa per presentar-se degudament. En veure'l Mac Mahon amb l'espasa al costat, el va acomiadar sense dir-li res. L'oficial a l'eixir, tornà l'espasa

i el mariscal al veure'l al carrer altra vegada sense ella, el feu pujar de nou, repetint l'oficial al cos de guàrdia la mateixa operació d'abans. Sorprès Mac Mahon de veure-li l'espasa, tampoc li digué res, però a l'eixir l'oficial cridà la seva muller i fent-la guaitar a la finestra, li digué: veus aquell oficial que passa per allí? Porta espasa?—No en porta, respongué ella.—Doncs en porta, encara que no ho sembla, replicà Mac Mahon.

Així també podrà semblar que el petit agregat *Baduell* i l'*Ermita del Calvari* no existeixen, però segurament existeixen. Es qüestió no més per qui els vulgui trobar, d'esmerçar-hi temps i paciència. No en va, s'assegurava en una nota bibliogràfica publicada al diari *El Matí* referent al *Diccionari Nomenclàtor*, que s'havien passat cinc anys comprovant les dades.

R. S. i M.

REBRUMS

(Tots dedicats als "dobles" de "La Veu de Tarragona")

● Segons sembla, el Sr. Agustí Poblet, Llicenciat en Filosofia i Lletres, està disposat a batre el «record» d'ubiquïtat. A més de A. de C., B. de la D., Ll. R., Andreuet, etc. encara en vol cercar d'altres que el treguin del compromís.

¡Ja és ésser «doble»!

● «En gastem tantes de pessetes inútils!», diu des de «La Veu» el «doble» del Sr. Poblet.

I tant, home de Déu! Hom no comprèn com hi ha qui es gastà tantes pessetes estudiant per saber fer el que vós feu!

● El «doble» del Sr. A. Poblet ha estat el primer en fer *xacota* del Sr. Gustau Visiedo. Ha dit que tots aquells mots escrits en «La Veu»: xi-

Tothom s'esgarrapa allà on li pica

UN dels arguments emprats amb més freqüència pels anti-nacionalistes de Catalunya és el fantasma de la seva potencialitat econòmica. I aquesta infonamentada creença del fracàs econòmic de la Catalunya independent té ressò, no solament a les terres de l'Ebre enllà, sinó i tot és sovintment retret al mateix cor de Catalunya.

¿Què faria Catalunya el dia que tingués la seva llibertat, si hagués perdut l'amistat d'Espanya? Hom veu un fracàs caòtic. I encara que cap profeta ha vaticinat el contrari, cal treure la conseqüència que dimana dels antecedents reals. Aquests antecedents, en el nostre cas, són les possibilitats econòmiques de Catalunya, les provinents de les seves úniques fonts de riquesa.

¿Quina és la riquesa de Catalunya?

**

Una manifestació incontrovertible de la riquesa d'un país és la densitat demogràfica. Bèlgica és una nació evidentment rica i el seu territori és força més petit que Catalunya, però té una densitat de 245 habitants per km.² Catalunya, amb els seus 32.200 km.² aproximadament té prop de 3 milions d'habitants, ço que representa uns 90 habitants per km.² més que cap estat lliure després de la guerra, llevat del poble Txec, doble d'Irlanda, i nou vegades més que Finlàndia.

Hem notat una manifestació, però que no pot sentar-se com a prova, i menys prova única. La població no és una font de riquesa. Però ho són les produccions de la terra (agricultura i mineria), la ramaderia, la indústria, el comerç, etc. S'estima en deu mil milions la riquesa anual d'Espanya; d'aquesta quantitat ne corresponen almenys 3 mil milions a Catalunya.

L'agricultura representa ben bé més

de mil milions de la riquesa catalana. La varietat de les produccions del sòl de Catalunya asseguruen la possibilitat de subsistència de la nostra terra; únicament ens manca blat i morenc, però aquests conreus també podrien estendre's més si convenia. També hi ha a Catalunya, ultra tota una riquesa d'aigües minerals, carbó, plom, sal, potassa i altres minerals.

La ramaderia, cada dia més incrementada, té les seves manifestacions d'una vigoria inconfusible esdevenint una font de molta riquesa a Vic, Girona, Lleida, Cerdanya i en menys escala a tota la resta de la terra.

La indústria catalana té un cens de 23 mil contribuents que paguen al tresor prop de 15 milions per concepte de tarifa tercera. La indústria catalana, en totes les seves manifestacions, és la més rica d'Espanya i comparable i fins millor que els més reputats centres del món.

El comerç català aporta més del 40 per 100 en concepte d'impostos per transports.

I encara remarcuem l'exportació de vi i derivats, fruites, sal i suro; com teixits de cotó, llana, sedes, etc.

Aquesta és la riquesa intrínseca de Catalunya.

**

Evidentment Catalunya produeix coses amb excès al seu consum i té dèficit d'altres matèries que s'ha de proveir a fora. Aquest obstacle d'haver-se de proveir a fora d'algunes matèries que li són necessàries, restaria, però, ben compensat per l'exportació catalana, quals productes segons confessió de tots els economistes, són estimadíssims als mercats estrangers.

**

Ara preguntem: ¿on és el fantasma

del fracàs econòmic de Catalunya independent? Hem assenyalat el què és Catalunya actualment.

Considerem ara l'esperit d'estalvi dels catalans, la seva amor al treball, i sobretot el *seny català*, que són els fermes puntals del seu prestigi estatal i econòmic. I d'aquesta consideració en treurem la conseqüència del forta que econòmicament seria la Catalunya independent. Això faria Catalunya lliure.

I Espanya ¿què faria sense Catalunya? Si el regateig sistemàtic d'una engruna de les nostres llibertats no ens donés una resposta clara i categòrica, podrien autosugestionar-se els de l'Ebre enllà de la poca cosa de Catalunya.

Però és massa veritat que *tothom s'esgarrapa allà on li pica*.

Si fos veritat el fantasma de la desfeta caòtica de l'economia catalana sense Espanya, aquesta no tindria interès en retenir Catalunya. El plet de la nostra llibertat estaria resolt.

Perquè Catalunya val el que val és que el plet té força. Si Catalunya hagués de fracassar ¿per què voldríem la llibertat? Ara que caminem cap a l'engrandiment de la seva personalitat en tots els aspectes, és que, com mai, totes aquestes raons de la seva potencialitat econòmica ens han d'ésser un esperó que ens meni a procurar-li la llibertat que li pertoca i de la qual subsistència estem ben segurs.

E. FORT.

poll, covardia, ridícol, concupiscència, ignorància, etc., etc., recollits pel col·laborador de BRUM A. S. que els hi retornà en un manoll ben lligadets, són «grolleries».

Nosaltres ja ho sabem i per això estigué molt bé retornar-los-hi. Però encara que ho sapigués tothom, ¡home, li heu dit massa directel!

● I després de l'averkonyit que deu estar el Farmacèutic Titular, per haver escrit tot ço que escrigué, el «doble» de l'Agustí encara li diu que: «Quan es treguin de l'arxiu els números de BRUM per a repassar-los, les galtes d'algú enrogiran de vergonya d'haver escrit ço que ja està escrit.»

Home, senyor «doble», potser n'heu fet un gra massal Penseu que el Farmacèutic us podria contestar allò de:

Quien riga último, riera macort.

● «Qui no sàpiga que els bastiments, finestres i portes «no són material escolar» que vagi a estudi», diu el «doble» del Sr. Poblet des de «La Veu».

Però qui no sàpiga que les taules i armaris són material escolar, no cal que vagi a estudi, que no aprendrà res.

Habilíssim Sr. Llicenciat, però moltíssim mal intencionat. Els fusters que treballaren en material escolar són més d'un, repetim. ¿Es o no és insidiós ço que vós feu tan traïdorament des de «La Veu»?

O sou molt dolent o sou un cas patològic.

● Si totes les «grolleries» que el col·laborador A. S. copià de «La Veu» són símptomes de liquidació, el periòdic tarragoní pot agrair als «dobles» que li embruten columnes, l'haver descobert que «té el capellà al quarto».

● El «doble» del Sr. A. Poblet diu que «si se l'obliga» davant dels Tribunals, sostindrà tot ço que fins avui ha dit, amb dignitat.

De dignitat, senyor «doble» se n'ha de tenir al jutjat, al carrer, al periòdic i sempre, sense necessitat d'«obligar».

Si per a ésser digne us han de forçar, rebec com sou, mai sereu digne gaire temps seguit.

● Les persones cultes, Sr. Poblet, discuteixen amb arguments i sense necessitat d'amagar-se com a malfactors.

Heu estat invitat a discutir amb arguments i heu fet l'orni.

Treieu vós mateix la conseqüència.

● El «doble» del Sr. Poblet, en desgreuge de les ofenses que inferí al Sr. G. Visiedo ha volgut reivindicar-lo

i justificar-lo en «La Veu» del dia 27. Descobreix que les receptes presentades al cobrament han anat sempre signades pel Sr. Metge. ¡Però sant cristià! ¿Què vol dir signar? Es que si una recepta no anés signada pel Sr. Metge la despatxaria cap farmacèutic conscient de la seva responsabilitat?

El que deia l'entrefilet que s'ha indigestat al «doble» «Andreuet» és que en l'ofici del 20 d'octubre de 1931

VIDA MUNICIPAL

EXTRACTE DE LES SESSIONS DE L'AJUNTAMENT

Sessió del 3 d'Agost de 1932

S'acorda votar una subvenció de 20 pessetes a favor de la Casa de Famílies per a nens psico-anormals de les comarques tarragonines instal·lada a Cambrils.

El Secretari dóna compte d'una factura presentada pel Sr. Farmacèutic titular de les medicines facilitades a la Beneficència Municipal durant el 1.er i 2.^{on} trimestres d'aquest any, la qual importa 80'55 ptes. Queda enterada la Corporació.

S'examina i aprova un compte de 8 ptes. del Secretari per les despeses d'un viatge a Tarragona a fer l'ingrés en caixa dels moços que pertanyen a la lleva d'aquest any.

Són aprovats també: Una factura de 26'50 ptes. de Vda. de Joan Pujol, de roba per a banderes catalanes i de la República, un compte de 40 ptes., del Tinent d'Alcalde Sr. Tarrech per tres viatges d'ell i el Secretari a Tarragona per assumptes municipals i una relació de socors a pobres i obrers sense feina transeünts, important 10'50 ptes.

El Tinent d'Alcalde Sr. Tarrech dóna compte de la seva gestió durant el temps que accidentalment ha exercit l'Alcaldia, particularment pel que es refereix a la potabilització de les aigües, assumpte el qual ha estat estudiat per la Junta de Sanitat; remarcant la conveniència de la instal·lació d'un aparell esterilitzador a base de productes químics i proposant a l'Ajuntament que es nomeni una comissió d'aquest perquè, junt amb una de la Junta de Sanitat, es traslladin a la ciutat de Manresa per tal d'enterar-se sobre el terreny del funcionament d'un aparell que d'aquella naturalesa hi ha instal·lat en dita ciutat.

En vista de les raons exposades pel senyor Tarrech, s'acorda nome-

s'ordenava als Srs. Metge i Farmacèutic que possessin el nom a les receptes, però no el seu, sinó el del malalt.

A veure si a cap de comptes ens trobarem que qui ensenya de llegir no sap escriure?

I que per cert el nom d'«Andreuet» ens recorda que vàrem tenir un Alcalde que per a poder desempenyar el càrrec li ensenyaren de dibuixar-se la signatura.

nar als senyors Genius, Tarrech i Baiget per a formar la comissió de referència.

Sessió del 10 d'Agost

S'aproven diversos comptes.

S'acorda anunciar un concurs per a la provisió de les vacants de Llevadora i Practicant titulars.

El senyor Segarra demana a la Presidència la data en que va requerir-se al Farmacèutic titular perquè anotés en les fórmules de Beneficència Municipal el nom i cognoms de la família del malalt, així com la data que prengué possessió l'actual Secretari.

La Presidència manifesta a dit senyor que la primera de les mentades dades fou el 20 d'octubre de 1931 i la segona el 7 del mateix mes i any.

Sol·licita també el senyor Segarra quin fou l'import de les fórmules del 3.er trimestre de 1931, contestant-li la Presidència que fou de 174'05 ptes.

Exposa dit senyor que el fet de demanar aquestes dades és per a comprovar la relació que puguin tenir amb la campanya que venen fent certs individus darrera un pseudònim des de «La Veu de Tarragona» contra aquest Ajuntament, i darrerament contra el Secretari del mateix en la qual segons rumors hi porta part molt activa el Farmacèutic titular, campanya aquesta que per ésser injusta no deu consentir-se sense la protesta d'aquesta Corporació.

Intervé la Presidència i proposa consti en acta la més enèrgica protesta de la Corporació contra aquesta campanya d'insídies.

Així s'acorda com també trametre una nota a «La Veu de Tarragona» sobre aquest assumpte.

S'acorda requerir al darrer President i Caixer de la Junta de Cementiri per tal que rendeixin comptes de la seva actuació.

Noticiari

L'excés d'original per nostre número anterior feu impossible inserir algunes notícies. Una d'elles fou la mort de la nena Dolors Nogués, filla del convilatà i amic nostre Andreu Nogués. Nostre condol més sincer.

La família Banús-Puig, ha fixat temporalment la seva residència a la capital d'Espanya. Que l'estada en terres de Castella els sigui tan grata, com agradosa ens era a nosaltres la seva estada a La Selva.

Nostre volgut amic Josep-Antoni Fonts es troba bon xic millorat de la malaltia que el reté al llit en la seva vivenda de Barcelona. Desitgem reveure'l ben aviat bo i sà.

Dies enera es celebraren les noces de la senyoreta Maria Rosic amb el jove Alexandre Roig. Nostra enhorabona.

El prop-passat dia 13 d'Agost morí Sor Maria, que era molt coneguda a la Selva pels molts anys de residència al Convent de Sant Rafael. R. I. P.

Hem saludat al Sr. Guitert i família, que passen temporada a La Selva.

Hem vist, editat pels obradors gràfics de Torres i Virgili, de Tarragona, un documentat estudi crític d'historiografia de Santes Creus, obra del convilatà i col·laborador nostre, Eufemià

Fort i Cogul, titulat: «Estudis Santescreuïns. La nota de Fr. La Dernosa sobre Santes Creus». L'edició, que és de bibliòfil, únicament consta de 50 exemplars.

L'amic Fort, a qui hem saludat diverses vegades durant les seves vacances, s'ha reintegrat al Col·legi Peninsular i Acadèmia de Sant Antoni de Barcelona, d'on és professor, per tal de reemprendre les tasques des del primer del present.

PER a adquirir material elèctric a bon preu, així com també motors, dinamos i aparells de ràdio, visiteu la casa

JOSEP LOZANO

CARRER FORTUNY
(abans Monterols) **REUS**

El Rvnd. P. Joan Prats i Gibert, C. M. F., fill de la Selva, de retorn dels seus alts estudis eclesiàstics a Itàlia, ha vingut a la Selva. Sembla que els Superiors el destinen a Professor de Dret de la Universitat de Cervera. Ho celebrem.

El dia 28 passat, al convent de Sant Agustí, s'hi celebrà la festa patronal. L'execució de la part musical s'encarregà al convilatà P. Prats Gatell, qui, a les moltes qualitats de tracte i sapiència, devem assignar-li la de veritable organista i compositor.

Passa una temporada en el seu «xallet» de prop l'estació el distingit fill de La Selva D., Baldomer Girona.

També hem tingut el gust de salu-

dar al Sr. Alexandre Roig i les seves filles Josepa i Teresa.

També ha passat uns dies entre nosaltres el nostre amic Sr. Andreu Blasi.

En breu estada a La Selva hem saludat a l'amic col·laborador nostre Antoni Catà i Simó.

L'arranjament de la carretera de Reus-Montblanc tan esperat, es troba ja entre Selva i Alcover. Aquesta reparació convenia moltíssim puix el trajecte entre Reus i Selva era ja gairebé intransible.

La família Llevat-Caballé estiujeja uns dies a la nostra vila. Els desitgem estada agradosa.

**LLEGIU I PROPAGUEU
EL NOSTRE PERIODIC**

La Societat «La Defensa Agrària» d'aquesta vila, escollí la data del 31 d'Agost prop-passat per a lliurar al nostre volgut convilatà D. Ramon Serra i Monné, aprofitant l'avinentesa d'escaure's en aquest dia el seu Sant, un artístic pergami, obra de l'artista barceloní Sr. Antoni Flos, per a perpetuar el nomenament de soci d'honor que en Junta General del 24 de Gener últim, va fer-li l'esmentada entitat com a testimoni de gratitud per l'ajut que moralment i material ha rebut de dit senyor des de la seva fundació.

Rebi el senyor Serra la nostra més sincera enhorabona.

IMP. REGUENS. - MONTBLANC

JOSEP ESCUDÉ
ADVOCAT

HA TRASLLADAT EL SEU DESPATX AL

CARRER DE JESÚS, 3, PRAL., 2.^a

REUS

Màxima distinció □ Màxima elegància □ Màxima economia
obtindeu vestint-vos en la

Sastreria New York

CARRER LLOVERA, 29

REUS

Sindicat Agrícola i Caixa Rural de Sant Andreu

Domiciliat en el local de "La Defensa Agrària"

Capital solvent: 5.000.000 de pessetes

Premses hidràuliques de propietat

Elaboració i venda d'oli d'oliva

CAIXA D'ESTALVIS

Rendiment a compte corrent . . .	3 per cent
" per semestre . . .	4 " "
" anyal.	5 " "

La imposició mínima és de 25 pessetes

SELVA DEL CAMP (Tarragona)

IGNASI CABRÉ

SERRALLER - MECÀNIC

Construccions i reparacions de sinies i motors
Instal·lacions de motors-bomba i tuberies per
a conduccions d'aigua

MAJOR, 21

SELVA DEL CAMP